

Καρλόττα
Πριγκίπισσα τῆς Σαξωνίας Μάινινγκεν

διά ωχρίασαν καὶ πολλῶν τὰ ματάκια ἐδάκρυσαν.
... Τί βαρὺ καὶ ἀδέξιον τοῦ ἤτο σήμερα τὸ χέρι
τοῦ Γιακουμάκη! . . . Τὸ κακὸν παρετείνετο καὶ
ἀνησυχήσασα ἡ σφόρα Γιακουμάκκαινα ἐκινήθη δειλῆ
νὰ ὑπάγη νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει.

«Νόνα, κάτσε δῶ. Τὸ δόντι τῆ βγάνει, δέν το
ξέρεις πῶς θά τση πονέσῃ;» εἶπεν ἡ Μαργαρίτα,
εὐρίσκουσα πολὺ φυσικὰς τὰς φωνὰς τῆς Σαμού-
γαινας. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠνοήχθη ἡ θύρα καὶ
ἐξῆλθεν ἡ Νόνα κρατοῦσα λεκάνην.

«Ἐρινίρισε», εἶπε καθησυχάζουσα τὴν νύμφην
τῆς «νάχε κι' ἄλλο». Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ μαγει-
ρεῖον. Τὰ παιδιά ἀνεσηκώθησαν τότε καὶ κατώρθω-
σαν μόλις νὰ ἴδουν ἐντὸς τῆς λεκάνης ὑγρὸν τι, τοῦ
οποίου ἡ ἐπιφάνεια ἐκοκκίνιζεν αἱματώδης. Ταῦτο-
χρόνως ὁσμὴ ὀσφύς ἰσχυροῦ διεχύθη εἰς τὸ δωμάτιον.
Οἱ γόοι ἤδη ἠκούοντο ἀδυνατώτεροι καὶ βαθμηδὸν
ἔπαυσαν. Μετ' ὀλίγον ἡ Σαμούγαινα ἐξῆλθε. Τὰ
παιδιά τὴν ἠτένισαν μετὰ μεγάλης περιεργίας. Τί-
ποτε δέν ἐφαίνετο τὸ πρόσωπόν τῆς μόνον ἤτο
ψυχρὸν καὶ ἐκράτει μὲ τὴν χεῖρα τὴν σιαγόνα ἐπάνω
ἀπὸ τὸ μανδύλι.

«Σοῦ πόνεσε, καίμενῃ μου;

— «ὦ τὰ τί ὑπόφερα!» εἶπεν ἡ Σαμούγαινα,
συνοδεύουσα τὰς λέξεις μὲ χειρονομίαν ἐμφαντικὴν.
«Ἦτανε ριζωμένο, ψυχὴ μου. Γεῖα στὰ χεράκια
τοῦ σφόρ Γιακουμάκη. . . . Νὰ ἴδῃ καλὴ μοῖρα ἡ
Μαργαρίτα μας καὶ νὰ τον ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἴδῃ
καὶ δι' ἐγγονα! . . . Πάω καλλιὰ μου, γυιὲ μου. . .

— «Στὸ καλὸ, νάσαι καλὰ».

Ἔφυγε. Τῆς ἐπόνεσε πολὺ-πολύ, ἀλλ' ἐπὶ τέλος
ἐβγήκε καὶ τὸ κυριώτερον ἡ γραῖα δὲν ἐπλήρωσε τί-
ποτε. Τί βαρὺ καὶ ἀδέξιον τοῦ ἤτο σήμερα τὸ χέρι
τοῦ Γιακουμάκη! Τὴν κκοκλωσσιὰ τοῦ στόματος
ἐκείνου τὴν ἐπλήρωσεν ὅλη σήμερα ἡ γειτόνισσα,
χάρis εἰς τὴν ἀφρημαχάρα τοῦ Γιακουμάκη. Διότι
ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἀκόμη βυθισμένος εἰς
τὰς σκέψεις του. Ἦδη ἀφυπνίζετο τὸ αἶσθημα τὸ
κοιμώμενον εἰς τὰ στήθη του καὶ ἀνέτρεπε τὰς
ἀποφάσεις τὰς ὑπαγορευθείσας ὑπὸ τῆς λογικῆς.
Τί; αὐτός, αὐτός νὰ συγγενεῖσθῃ μὲ τοὺς ἄρχοντας,
μὲ τὰ κάρβουνα, μὲ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, τοῦ
δὲν ἔπαυεν ἡ γλώσσα τοῦ Μήλια νὰ τοὺς βραΐζῃ;
Ὁ παλαιὸς λόγος ἔλεγε: **βοῦρολο μὲ βοῦρολο, σπάρτο**